

Jeg var en naiv Robinson-deltager. Jeg tog afsted med team-spirit, men det var jo slet ikke det, det handlede om. Det handlede om at stikke hinanden i ryggen.

Dominic Ramino Zomorodnia

Det gælder om at få det hele

Jobbet som træner for et af holdene til verdens hårdeste havkapsejls, Volvo Ocean Race, er den foreløbige kulmination på Dominic Ramino Zomorodnias liv. Et liv, hvor han siden en konkurs i 2009 endelig har fundet sin livsmission.

Af Mads Westermann
mw@hdnet.dk

HORNBÆK: Da finanskrisens tsunami for alvor begyndte at rulle, var Dominic Ramino Zomorodnia en af de første, der fik vendt op og ned på sit liv. Hans iværksættervirksomhed gik konkurs, og hans direktørjob, lækre lejlighed og ditto bil blev, med et snuptag af banken, byttet ud med arbejdsløshed og en anelig gæld.

- Jeg stod i bogstaveligste forstand på gaden. Jeg havde 500 kroner i kontanter, vidste ikke, hvor jeg skulle sove, og alt hvad jeg ejede kunne være i en sportstaske. Nogle af mine venner sagde »du kan jo altid få kontanthjælp«, og jeg svarede: »Det tror jeg så ikke at jeg gider«, fortæller Dominic.

Fem år senere i et lyst og solbeskinnet sommerhus i Hornbæk er Dominic ved at pakke. I morgen rejser han til Alicante i Spanien. Her skal han hjælpe et af holdene i verdens hårdeste havkapsejls, Volvo Ocean Race, med at vinde. Dominic skal ikke selv sejle med, men han skal sørge for at den ni mand store besætning fra det hollandske Team Brunel er i topform, inden de i begyndelsen af oktober stævner ud på den næsten ni måneder lange kapsejls jorden rundt.

Topform

Kroppen udstråler tydeligt, at Dominic ved, hvad topform er. Musklerne på arme, ben og hals er skarpt markerede og overflødig fedt må man kigge i vejviseren efter. Øjnene er mørke og skarpe, og gestikken er stor. Energien og entusiasmen understreges af den sorte manke, der med få grå stænk vifter energisk i takt med ordene. Han har svært ved at sidde stille, når han fortæller om ambitionerne på Team Brunels vegne og om sin egen personlige udvikling siden konkursen i 2009.

Jobbet som træner for Team Brunel er den foreløbige kulmination på en karriere, som Dominic selv kalder en rutsjebane. Fotomodel, bartender, butiksassistent, filmarbejder, Robinson-deltager, tsunami-overlever, direktør, maler, personlig træner. Listen over alle de titler Dominic har haft, er lang og vidner om en risikabel cocktail af rodløshed og eventyrlyst. En cocktail, som lige så godt kunne have sendt ham ud i noget slemt snavs, hvis ikke hans far tidligt i livet havde givet ham nogen sunde værdier.

Islamisk revolution

Dominics far var officer i den iranske hær, men da shahen blev afsat ved den islamiske revolution i 1979, var faderen repræsentant for shahens styre, og familien blev derfor betragtet som fjender af den nye islamiske stat, under ledelse af ayatollah Khomeini.

- Jeg var ikke så gammel, da revolutionen kom, så jeg kan ikke huske så meget, men min fars militære karriere sluttede brat, og vi flyttede en del rundt. Jeg kan huske, at det religiøse politi ofte kom på besøg midt om natten, bare for at se hvad vi lavede, fortæller Dominic.

Efter revolutionen havde Iran både et almindeligt politi og et religiøst politi. Sidstnevnte skulle sørge for, at borgerne levede i overensstemmelse med de religiøse regler, som præstestyret befalede.

Religion fyldte meget

- Religion har altid fyldt meget i min familie. Ikke fordi vi selv er religiøse, men fordi vi boede i et land, hvor religionen fylder rigtig meget.

- På første skoledag fik jeg Koranen med hjem i skoletasken. Da jeg kom hjem, stod min far i døren og ventede på mig. Inden jeg kunne komme ind i hans hus, skulle jeg lægge Koranen udenfor. I stedet for skulle jeg læse Platon og Sokrates. »Så kan du lære at tænke selv min dreng,« sagde han.

Jeg vil hjælpe andre med at optimere deres liv, siger 38-årige Dominic Ramino Zomorodnia, der kom til Danmark i 1990 som uledsaget flygtningebarn.

Fortiden som officer og holdningen til religion førte til, at faderen flere gange blev fængslet af præstestyret.

- Jeg tror, han sad i fængsel i sammenlagt syv år, men hans krop var blevet tyve år ældre, forklarer Dominic, mens entusiasmen og energien for en kort bemærkning forlader øjnene.

Når en dreng fylder 15 i Iran, er han myndig. Så kan han indkaldes til militæret, og i Dominics tilfælde kunne han på grund af faderens holdninger også risikere at blive fængslet. Derfor besluttede hans forældre at sende ham ud af Iran.

Alene til Danmark

- Jeg kom til Danmark som flygtning i 1990. Jeg var 14 år, og jeg kom helt alene. Resten af min familie blev tilbage i Iran, beretter han.

- Mine forældre havde betalt en mellemmand for at skaffe mig til Danmark, og han

efterlod mig i Kastrup Lufthavn med besked om, at jeg skulle henvende mig til politiet og sige, at jeg var flygtning. Jeg kunne ikke tale med dem, og jeg var utrolig bange. Jeg var jo ikke vant til, at politiet repræsenterede noget godt. De første to timer rystede jeg og kunne ikke fremstamme et ord, men så kom der en tolk, og så kunne jeg forklare mig.

Dominic havde en onkel og tante, der allerede boede i Helsingør, og da han efter tre måneder fik asyl, flyttede han ind hos dem og begyndte i syvende klasse. Først i en speciel sprogklasse og sidenhen på Nordvestskolen.

- Jeg fattede ret hurtigt, at jeg måtte lære sproget, hvis jeg skulle have noget ud af skolen. Allerede efter en måned var jeg klar til at starte i en normal klasse.

Passede sig selv

Desværre gik det ikke særlig godt med at bo

” På første skoledag fik jeg Koranen med hjem i skoletasken. Da jeg kom hjem, stod min far i døren og ventede på mig. Inden jeg kunne komme ind i hans hus, skulle jeg lægge Koranen udenfor. I stedet for skulle jeg læse Platon og Sokrates. »Så kan du lære at tænke selv min dreng,«

Dominic Ramino Zomorodnia

til at hænge sammen

Under holdets seneste træning på Lanzarote i juli måned fik Dominic Zomorodnia, selv om han ikke skal med på kapsejladsen, lov til at tage roret.

på min krop. Når du går konkurs, så starter du jo ikke fra nul. Så starter du i minus, for du slæber jo rundt op en kæmpe gæld. Det er svært at svare på, hvad der drev mig frem, så jeg ikke knækkede. Jeg har stillet mig selv det spørgsmål mange gange. Jeg tror, en stor del af årsagen skal findes i min fars opdragelse, men jeg tror også, at der er en medfødt stolthed. Stoltheden over at kunne overleve på egen hånd.

Forandring

Den intense træning forandrede Dominics krop. Han opbyggede både kondition og muskler, og vennerne spurgte: »Hvad har du gang i? Kan du ikke også træne mig?« Det blev afsættet til, at Dominic begyndte at arbejde som personlig træner og startede firmaet Omnivita, hvor han i dag hjælper andre med personlig træning og mental udvikling.

- Det gælder om at få det hele til at hænge sammen. Kondition, muskler og hjerne. Så får du en funktionel krop, som kan bruges til noget. Som kan bruges til at udnytte alle de muligheder livet giver, pointerer Dominic.

Team Brunel

Denne holistiske tilgang til træning var nøglen til jobbet som træner for sejlerholdet fra Team Brunel.

- Jeg fik muligheden for at lave en prøvetræning med skipperen Bouwe Bekking, og det gjorde jeg så godt, at han synes, jeg skulle træne hele holdet, fortæller Dominic.

- Det er et fantastisk hold og skipperen, Bouwe Bekking, har deltaget i Volvo Ocean Race seks gange før. Sidste gang fik han en andenplads, og gangen før det var det en tredjeplads. Denne gang skal det være en førsteplads, slår Dominic fast.

Jeg vil hjælpe andre

Når sejlerne fra Team Brunel i begyndelsen af oktober stævner ud fra Alicante, så vender Dominic tilbage til Hornbæk. Her skal han i gang med sit næste projekt, hvor han i kommunalt regi skal træne 20 drenge med indvandrerbaggrund.

- Det glæder jeg mig meget til. Jeg er sikker på, at jeg med min baggrund og erfaring kan lære dem noget, og at jeg kan være med til at forøge chancen for, at de får en uddannelse og kan optimere deres liv, siger Dominic.

- Det er det jeg vil med mit liv. Hjælpe andre med at optimere deres eget liv, fastslår Dominic.

hos onklen og tanten, og Dominic var overladt meget til sig selv. Det var her, faderens indflydelse beviste sit værd.

- Min onkel og tante flyttede til Espergærde rimelig hurtigt efter at jeg var flyttet ind, så jeg lavede ikke ret meget andet end at cykle fra Espergærde, til skole, tilbage igen, lave lektier, så til fodbold i HIF og hjem til lektierne igen, inden jeg gik i seng. Sådan var det hver dag, og jeg havde ikke ret mange venner. Nogen morgener stod jeg op før min onkel og tante, løb en tur på Strandvejen og så tog jeg i skole. I praksis passede jeg mig selv.

Dominic fortsatte på Espergærde Gymnasium, men fordi han i mellemtiden var fyldt 18 og skulle klare mig selv, var han nødt til at arbejde som natbartender på Tycho Brahe.

- Når jeg havde nattevagt, så var det hårdt at komme i skole næste dag, og jeg endte

også med at droppe ud af gymnasiet, fortæller han.

Robinson-deltager

Ide følgende år levede Dominic af forskellige jobs. Han havde blandt andet job som fotomodel, var bartender på de københavnske in-steder Cafe Ketchup og Park Cafe, arbejdede en periode i filmselskabet Zentropa og var sælger i Illum. I 2001 deltog han i TV3-programmet »Robinson Ekspeditionen«, men valgte selv at trække sig efter ganske få uger.

- Jeg var en naiv Robinson-deltager. Jeg tog afsted med team-spirit, men det var jo slet ikke det, det handlede om. Det handlede om at stikke hinanden i ryggen. Det var ikke mig. Efter to-tre uger gad jeg ikke mere, og så skred jeg.

Konkursen i 2009 blev vendepunktet i Dominics liv. Efter de mange år med om-

væltninger og rodløshed var han nu et sted i sit liv, hvorfra det kun kunne gå fremad.

Banken havde taget alt

Med sportstasken og de 500 kroner i hånden lejede han et lille annekset i Hornbæk. Han havde ikke penge til huslejen, så den betalte han ved at male annekset.

- Så begyndte jeg at træne. Jeg løb i et par gamle sko på stranden i Hornbæk. Det eneste jeg havde tilbage, var jo min mentale tilstand og min fysik - den var det eneste jeg havde kontrol over. Alt det andet havde banken jo taget, forklarer Dominic.

Med forskellige småjobs fik han gradvist bygget sit liv op igen. Han fik et lidt bedre sted at bo og fik råd til at træne i Gilleleje Fitness. Men mange gange havde han ikke råd til at tage toget frem og tilbage. Så løb han til Gilleleje for at træne og løb hjem igen.

- Det var vigtigt for min hjerne at få styr